

МИТРОПОЛИТ ФІЛАРЕТ СТАВ ПАТРІАРХОМ УПЦ КП

Київ (Р. Р.). — Тут 20-22-го жовтня відбувся Всеукраїнський Православний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату (УПЦ КП).

Патріарх Філарет

Архирейський собор 19-го жовтня висунув на патріарший престол чотирьох кандидатів: Митрополита Київського Філарета, Митрополита Галицького Андрія, Митрополита Волинського Якова та Архiepіскопа Львівського Андрія. Однак три з них зняли свої кандидатури і єдиним претендентом виявився Митрополит Філарет. У п'ятницю, 20-го жовтня, вранці Всеукраїнський Православний Собор затвердив Митрополита Філарета єдиним кандидатом на патріарший престол, а в другій половині дня собор загальним голосуванням обрав Філарета Патріархом УПЦ КП. Із 148 делегатів у голосуванні взяли участь 174, «за» проголосували 160, «проти» — 4, утрималися 9 делегатів. Один балотувати не вийшов.

Відомішалися взяти участь у соборі Митрополит галицький і керуючий Івано-

Страйкують шахтарі „Антрацит“

Луганське (Р. Р.). — Тут від 12-го жовтня триває страйк на шахті „Комсомольська“ виробничого об'єднання „Антрацит“. Шахтарі вимагають від Міністерства Вугільної Промисловості України створення комісії з перевірки фінансово-господар-

Ю. Звягільський і Д. Табачник обвинувачують себе

Київ (УНІАР). — Як уже інформовано, група народних депутатів України зустрілася в Тель-Авіві з колишнім прем'єр-міністром України Юхимом Звягільським, щоб з'ясувати обставини висування проти нього звинувачень у корупції.

За словами депутата Степана Хмари, який брав участь у зустрічі, Ю. Звягільський вважає спрямованими проти нього звинувачення особистою помстою теперішнього керівника президентської адміністрації Дмитра Табачника за те, що коли-

Американці вивчають рівень занечиснення довкілля в Україні

Київ (УНІАР). — Сюди 17-го жовтня прибула група експертів з питань охорони довкілля військово-повітряних сил ЗСА.

Американські експерти відвідують забруднені нафтопродуктами та солями важких металів об'єкти на території авіаційних баз під

Полтавою, в Івано-Франківській області та Білій Церкві. Спільно з українськими екологами, вони обговорять шляхи охорони довкілля у військово-повітряних силах України та можливість часткового фінансування цих заходів американським сторо-

Д. Андреотті мав зв'язки з мафією

Рим. — Тридцять шість точок звинувачення подала прокуратура міста Палермо на судовому процесі над колишнім прем'єр-міністром Італії, досмертним сенатором Джуліо Андреотті.

Докази про зв'язки Дж. Андреотті зі злочинним світом слідчі відідали майже трьох десятиліття членів мафії, які покаялися і погодились сприяти правосуддю. Дж. Андреотті не тільки мав особисті контакти з „хрещеним татом“ сицилійської мафії Тото Ріно, але й безпосередньо причетний до низки злочинів проти багатьох державних і політичних діячів Італії. Зокрема

мова йде про вбивство поліційного prefecta Палермо генерала Дале Кізо і сицилійського губернатора П'єрсанті Маттареллі.

Звинувачення має підставу вважати, що Дж. Андреотті намагався використати свої повноваження, щоб перешкодити судовому процесу над верхівкою сицилійських злочинних кланів.

Представник звинувачення Гвідо Лю Форте запевнив у розмові з журналістами, що прокуратура Палермо вдасться довести існуючий між Дж. Андреотті та низкою злочинців „хрещеними батьками“ мафії „договір про співробітництво“.

Соціалісти прискінують конституційний процес

Київ. — Політична Рада Соціалістичної партії України ухвалила резолюцію, якій прискінується конституційно-го процесу в Україні. Секретар Політикомітету Іван Чиж, який також очолює парламентарну фракцію в парламенті, повідомив, що його фракція готує проєкт декларації прав людини, який міг би бути прийнятий або врахований в разі опрацювання основного закону України.

Цей проєкт буде представлений на розгляд сесії. В ньому передбачено визначення України в конституції як парламентарної республіки і закладено принцип єдності держави. Фракція соціалістів виступає проти того, щоб в основу конституції було покладено конституційний договір між законодавчою і виконавчою владами.

В основу конституції СПУ пропонує покласти декларацію про державний суверенітет України.

ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ Б. КЛІНТОНА З Б. ЄЛЬЦИНОМ

Нью Йорк. — В понеділок, 23-го жовтня, в будинку музею Френкліна Делано Рузвельта у Гайд парку президент З'єднаних Штатів Америки Білл Клінтон зустрівся з президентом Росії Борисом Єльцином.

Вже саме місце зустрічі має виразний символічний характер, бо в роки президентської календі Ф. Рузвельта ЗСА і СССР, як відомо, були союзниками у Другій світовій війні. Лідери обох країн сіли у старовинні дерев'яні крісла, на яких у роки війни сіли президент Рузвельт і британський прем'єр-міністр Вінстон Черчілль.

Дивлячись на чарівні осінні краєвиди Кетскільської передгір'я, Б. Єльцин сказав: „Тут ми повинні думати не про війну, а про мир. Я певний, що ми не маємо проблем, які було б неможливо розв'язати“.

Відповідаючи на запитання щодо суперечностей, які існують у наставлених сторін до боєвійської проблеми, російський керівник сказав, що це є головна тема його розмови з президентом Б. Клінтоном, і підкреслив, що „це питання дуже складне“.

Це вже дев'ята з черги зустріч Б. Клінтона з Б. Єльцином, а перша була в кандаському місті Ванкувері у квітні 1993 року.

В. Стретович має власну думку

Київ. — На думку Комісії Верховної Ради з питань правової політики та судово-правової реформи Володимир Стретович, досвід виконавчої влади. Якщо проєкт конституції не дасть двох третин голосів, то знайдеться „прагматична центральна більшість, яка підтримає його, і це дасть змогу вивести проєкт на референдум“.

Помер проф. д-р Я. Рудницький

Джерзі Сіті, Н. Дж. — З Монреалю наспіла вістка, що тут в четвер, 19-го жовтня, після 84 років туземного трудовитого життя в користь добра України її народу та Канади, помер проф. д-р Ярослав Рудницький.

Д-р Рудницький

Ярослав Богдан Рудницький народився в Перемишлі 28-го листопада 1910 року в міщанській родині Антона і Юлії (з Шауль) Рудницьких. Однією з його перших світових війни дитинч та юнацької роки провів Я. Рудницький у Стрию, де закінчив початкову і середню освіту. Університетські студії з науковим ступенем магістра гуманістичних наук отримав з Львівського Університету в 1934 році, а в червні 1937 року був промовив на докторського дисертації.

У буревій Другої світової війни через Берлін, Прагу, Гайделбергу у січні 1949 року з родиною приїжджав до Вінніпегу в провінції Манітоба в Канаді, починає у вир громадської та наукової праці. Проф. д-р Я. Рудницький — довголітній член, співробітник і президент УВАН в Канаді, зас-

УІТ проголосило Міжнародний Рік М. Грушевського

Київ (І. Г.). — Дня 11-го жовтня ц. р. в Київському Державному Університеті ім. Т. Шевченка, на останній сесії міжнародної історичної конференції, проф. Любомир Винар від УІТ в Амери-

ці, України, Канаді і Європі, проголосив 1996 рік Міжнародним Роком Михайла Грушевського. У 1996 році відзначається 130-ліття з дня народження М. Грушевського, який брав Тараса Шевченка і Івана Франка, належить до головних будівничих нової України.

Президент УІТ у своєму короткому слові підкреслив, що перший рік в історії Київського Університету, в якому студіював історик, проголошується його міжнародний ювілейний рік. В

комітеті для вшанування Михайла Грушевського є цілий ряд видатних науковців і творців національної культури в Україні, Європі, Канаді і Америці.

УІТ започаткувало Грушевський заповіт в 1996 році, як нову диліжку українських студій і від того часу систематично виступає присвячуючи М. Грушевському, як також його творчість, що минулого року з'явився збірник наукових праць „Михайло Грушевський“, а в 1995 році УІТ у співпраці з Інститутом української археології та джерелознавства ім. М. Грушевського у Львові і Інститутом історичних досліджень Львівського Університету, видало збірник „Михайло Грушевський і львівська історична школа“ (редактори Я. Дашкевич і Я. Гришак).

У ювілейному році М. Грушевського, УІТ у співпраці з іншими науковими установами започатковує видання збірки „Михайло Грушевський: статті і матеріали“, як також планує інші видання з диліжки Грушевського. УІТ також допомагає в організації музею М. Грушевського у Львові. Завдяки діяльності УІТ і інших установ в Україні і диспоси, Грушевське навістрало стало на твердий ґрунт і далі розвивається, подібно, як дві інші важливі дисципліни — шевченківство і франкознавство.

Простягся українські установи і громадяни складати добровільні датки на Видавничий Фонд УІТ (М. Грушевського) для здійснення важливих науково-видавничих і організаційних проєктів. Покерти можна надіслати на адресу: Hrushevsky Fund, Ukrainian Historical Association, P. O. Box 312, Kent, Ohio 44240.

В Україні (З інформації УНІАР)

Комуністи збирають підписи за референдум

КИЇВ. — У 80-х містах України Компартія України створила ініціативні групи для збирання підписів за проведення крайового референдуму з основних положень майбутньої конституції. Референдум пропонується призначити на 24-го грудня, виникли на ньому питання про державний устрій, державний статус російської мови та об'єднання в союз незалежних держав.

Вояки УПА відідали під Софійського Майдану

КИЇВ. — У день Святі Покрови, 14-го жовтня, близько тисячі представників Українського Козацтва та Братства членів Української Повстанської Армії здійснили вранішній похід від Центру Культури та дозвілля Збройних Сил України до Софійського Майдану, де відзначили День Святі Покрови — покровительки українських козаків. На Софійському Майдані відбулося віче і Мозелебне.

Уряд заборозав Міністерство Оборони України

КИЇВ. — В понеділок, 16-го жовтня, на пресовій конференції в Міністерстві Оборони України повідомлено, що від

21-го вересня Фінансування міністерства не проводиться. Уряд заборозав Міністерству Оборони 22 трильйонів 350 білльйонів карбованців. Військові частини лише на 46 відсотків забезпечені паливом, а готовість військових формувань до зими становить 70 відсотків.

Каналізаційні мережі в катастрофічному стані

КИЇВ. — Як повідомили в штабі Цивільної Оборони України, в містах України 9,000 кілометрів каналізацій та 3,000 кілометрів водопроводу перебуває в катастрофічному стані. Вони працюють без відновлення понад 20 років і амортизаційний термін уже проминув. Нові мережі не споруджуються через економічну кризу. Особливо в катастрофічному стані перебувають водопостачальні та каналізаційні мережі підприємств.

Севастополь міг би жити краще

СЕВАСТОПОЛЬ. — Севастопольська міська влада стверджує, що місто зазнає шокору панов 12 трильйонів карбованців шкоди (близько 70 млн. дол.) через те, що тут базується Чорноморська флотія. Сама лише заборозавність російського війська за 850 і електроенергію вже перевищила вартість продукту України.

блн. карб. Та найсуттєвіші втрати — це ті, що спричинили напізакритий статус міста і неможливість розвинути тут туристичну й курортну інфраструктуру.

Профспілки пікетують будинок Уряду

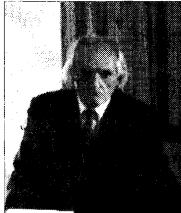
КИЇВ. — На заклик профспілки працівників машинобудування та оборонного комплексу, близько 7,000 осіб узяли участь у пікетуванні будинку Уряду з вимогами надолжити нормальну працю на підприємстві, забезпечити своєчасну виплату зарплати, посилити соціальні гарантії. Організатори акції підкреслили її суто економічну, а не політичний характер, і відмежувалися від активістів УНА-УНСО, котрі намагалися теж узяти участь у пікетуванні, проте були заарештовані міліцією. Випрем'єр-р-міністр Анатолій Кінах зустрівся з представниками пікетувальників і пообіцяв ужити належних заходів. За його словами, підприємства військово-промислового комплексу отримали від його лише 7 відсотків замовлень від того, що вони мали три роки тому. Якщо спад виробництва в Україні становить цього року 14 відсотків, то спад у машинобудуванні — 25 відсотків. А тим часом до 1992 року машинобудування давало понад чотиритири валоного внутрішнього продукту України.

УВАН ВІДЗНАЧИЛА ЮВІЛЕЙ

Нью Йорк (М. Рибчук). — У неділю, 8-го жовтня, Українська Вілня Академія Наук у ЗСА відсвяткувала 50-річчя заснування УВАН в Європі та 45-річчя своєї діяльності в ЗСА. Близько 200 симпатиків Академії зібралися того дня в Українському Інституті Америки на вранішню частину, наукову конференцію та святковий концерт, організований з нагоди ювілею. Членини привітання на адресу УВАН, зокрема від українських Митрополитів Стефана та Константина, від посланців міста Нью Йорк Дюллінда та губернатору штату Джорджа Патакі, від УКА та УАКРАДІ, інших українських організацій та приватних осіб. Теплий привіт надіслав також український амбасадор у ЗСА Юрій Шербак, зменшення тим дещо прикриває враження від відсутності на ювілей працівників українсь-

Д-р А. Прочук

Д-р Я. Дашкевич

відпочинку своєї далекої батьківщини, виявляючи для осягнення тої мети високої заради жертвенності й самовпущення. Але й слабкість УВАН була того самого, що й усієї діаспори: відірваність від історичної батьківщини, певна ізольованість — брак відповідних контактів, обмін інформацією, відсутність нормального припливу молодих кадрів і, зрештою, глибока психологічна невизволення на визволення й

кого консульту та представництва в ООН.

„Історія УВАН тісно пов'язана з життям діаспори, — сказав у вступній доповіді про початки академії її перший президент д-р Марко Антонович. — У цьому її сила, її слабкість“. Сила — бо українські вчені на еміграції завжди жили одніми життям зі своїми земляками, терпіли ті самі негоди, втішалися тими самими надіями на визволення й

В АМЕРИЦІ У СВІТІ

ВІПРОДОВЖ КІЛЬКОХ МИНУЛИХ тижнів демократи атакували пропановані республіканцями заходи для збалансування державного бюджету аргументами, що це пошкодить старим громадянам країни. Тепер ті ж демократи розпочали нову кампанію атакування закладами, що республіканці свої пропозиції збалансування бюджету, якщо увелуть в життя, то це буде коштує дитини. З цього приводу в ілій країні наводно виникнуть жваві дискусії, звинувачення одні одних і намагаючи переконати про правильність — поділяда. Однак більшість економістів такт вважає, що заходи економії державний дефіцит, у майбутності сьогоднішньої дітвора дасть поштовх до економічного росту, а з цим і кращих для них можливостей.

ШУКАЮЧА ПІДТРИМКИ СЕРЕД зібраних на святкування 50-річчя Організації Об'єднаних Націй керівників держав у боротьбі з наркоманством, президент Білл Клінтон повідомив, що вирішив заморозити в ЗСА майно найбільшого коломбійського картелю в ЗСА та припинити бізнесові зв'язки американських фірм з причетними до нього організаціями. Крім того Президент дав розпорядження членом свого кабінету ідентифікувати країни, які допомагають торгівцям наркотиками у відмиванні грошей та попередити їх, що коли вони не підпорядкуються міжнародним правилам у цьому питанні, то його ЗСА будуть змушені застосувати проти них санкції, які не дозволять їм ні на торговельний стосунки в ЗСА.

ВИСТУПАЮЧИ у програмі національної телевізії, міністер внутрішніх справ Франції Жан-Лорі Делор сказав, що уряд не піддається шантажам з боку так званих „Озброєних ісламських груп“, не зирє дипломатичних стосунків з Альжиром і не перестане допомагати цій країні. „Ніколи і ні під якими умовами я не вестиму переговорів з терористами“, — запевнив міністер. Тим часом ісламісти присягнули, що продовжуватимуть кампанію тероризму, якщо уряд Франції не виконає їхніх умов. Міністер закордонних справ Франції Бернар Шеррет, який виступив у цій же телевізійній програмі, повідомив, що допомога Франції для Альжиру за цей рік становить 5 блн. франків, але „жодного франка не дістануть військові. Припинити допомогу — це значить збільшити страждання альжирського народу“.

ПОВІДОМЛЕННЯ

СЕКРЕТАРИМ ТА НОВИМ ЧЛЕНАМ УНСоюзу

Всі українськомовні нові члени УНС, які набули грамоти у Департаменті Дорослиць, від 1-го вересня 1995 р. отримують „Свободу“ одним місяцем безплатно, щоб запознати їх з нашою газетою та заохотити стати передплатамиками. Англомовні члени отримують чотири безплатні числа „The Ukrainian Weekly“.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Демократи в біді

Історія твердить, що коли Юлій Цезар побачив серед своїх улюблених найближчого приятеля і однодумця Марка Брута, він здивовано вигукнув: «І ти, Бруте?» Дуже можливо, що з подібними словами звернувся і президент Білл Клінтон до свого однопартійця сенатора з Джорджії Сема Нанна, коли дізнався, що і той вирішив не висувати своєї кандидатури на наступну каденцію.

Колішній довголітній голова Сенатської комісії у справах озброєнь С. Нанн вважається одним з провідних цивільних експертів у справах озброєнь. Він користується великим авторитетом серед своїх колег і був одним з противників клінтонівських нововведень в армії. Читачі "Свободи", мабуть, пам'ятають, що саме сен. С. Нанн свого часу став головною перешкодою на шляху Б. Клінтона касувати заборону на службу в армії гомосексуалів і настояв на відмові Президента від передвибірчої обіцянки, зробленої на догоду гомосексуалістам. Слід підкреслити, що Нанн був першим демократом, який виступив проти політики Клінтона і ставалося це буквально в перші дні Клінтона на становищі президента. Сен. С. Нанн також протестував проти значного зменшення видатків на оборону.

На початку минулого року Адміністрація Клінтона запропонувала С. Наннові пост секретаря Департаменту оборони. Його кандидатуру підтримали шеф канцелярії Білого Дому Томас МекЛарті і тодішній вищогопоставлений радник Президента Дейвід Гарген. Віцепрезидент Ал Гор, колега Нанна, також взяв активну участь у висуненні сен. С. Нанна на пост секретаря Департаменту оборони. І напевне був би Нанн секретарем, якби сам категорично не відмовився від цього високого становища, і ніхто тоді не зміг його переконати змінити своє нерозумне рішення. Навіть президент Клінтон, В інтересах країни я повинен залишатися в Сенаті... — так коротко пояснив він свою відмову.

Правда, політичні коментатори та й деякі газети пояснювали це по-своєму, мовляв, Нанн не хоче втратити своєї незалежності і стати підлеглим Президента.

Будучи переконаним демократом, С. Нанн дуже тяжко пережив поразку своєї партії у виборах минулого року. Після того як влада в Сенаті перейшла до республіканців, він змушений був роззастися з постом голови Комісії у справах роззброєння і стати звичайним депутатом, від якого мало що залежить. Однак Нанн не втрачав надії, що в 1996 році демократи відвоюють втрачене торік і він знову займе своє старе місце. Але коли його колеги-демократи один за одним, наочу щурі з потопуючого корабля, почали оголошувати, що не будуть боротися за переобрання у виборах наступного року, Нанн зрозумів, що його чекає серйозна конкуренція кандидата Республіканської партії, і крила голови йому не бачити.

Коли президент Клінтон дізнався про намір С. Нанна, він зателефонував сенаторові і просив його ще раз зв'язати всі "за" і "проти", перш ніж повідомити про резигнацію. Але це ні трохи не похитнуло намірів Нанна. Навпаки, він лише переконався, що рішення його правильне. Так 57-річний Сен Нанн став восьмим сенатором-демократом, який не висунув своєї кандидатури в наступних виборах у Сенат. Його резигнація — черговий удар по Демократичній партії, бо загрозку їй втратити ще одного члена в Сенаті. Це означає, що в демократів залишилося ще менше шансів повернути собі більшість, втрачену після виборів минулого року.

Про кризу, яку переживає нині Демократична партія, красномовно свідчать такі статистичні дані: за два роки, відколи президентом став демократ Білл Клінтон, з Демократичної партії до республіканців перейшло 137 осіб. І мова йде не про звичайних смертних (хтось до уваги ніхто не бере), а про партійців, які займають високі пости. Серед них — два сенатори, три члени Палати Репрезентантів, 43 ставитові чиновники, сім посадовців, п'ять шерифів і чотири місцеві начальники поліції. Ці цифри, як кажуть, коментари не потребують. А чи перейшов за цей час у Демократичну партію хоч один республіканець? Покищо ніхто не може назвати ні одного призвища.

Ніби підсумовуючи сьогодинішній стан, професор історії Тексаського університету Волтер Діп Бернам сказав: "Тяжко уявити собі партію в більш плачевному стані, ніж Демократична партія нині. Мені здається, що Демократична партія розвалюється".

„ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ — ОБ'ЄДНАНИЙ СВІТ”

Промова Президента України Леоніда Кучми на відкритті святкування 50-ліття ООН в Нью-Йорку в неділю, 22-го жовтня 1995 року.

З цієї найвищої трибуни планети я виступаю з почуттями гордості, відданості і надії.

Гордість викликають мудрість і дальсightedність засновників Організації Об'єднаних Націй, які по суті заклали підвалини нового світового порядку.

Кинувши виклик самій історії, вони зробили спробу протиставити силам ворожнечі та нетерпимості миролюбності та взаємодопомоги.

І перше перемогли. Народи планети отримали унікальний інструмент забезпечення консолідації людства як єдиного універсального організму у його намагаючись вижити і побудувати кращий світ.

Я поважаю гордість цього, оскільки були джерелом ООН були фундаторами і преданості кожному народу.

В свою чергу Україна мала в особі ООН чи не єдину трибуну загальнолюдського масштабу, з якої могла заявити про своє існування. Підтримка ООН істотно сприяла нам в здійсненні вікового прагнення до власної держави.

Нарешті, я маю великі надії щодо майбутнього Організації Об'єднаних Націй, яка наближає нас до того моменту, коли зможемо сказати: „Об'єднані Нації — Об'єднаний Світ”.

За закінченням доби великого ідеологічного протиставлення людству вдалося суттєво зменшити загрозу самогнічення у ядерному світі, створити достатньо надійні механізми міжнародної безпеки.

Мені прямо констатувати, що особливий внесок у справу роззброєння належить Україні. Третя за ядерним потенціалом держава першою в світі добровільно відмовилася від ядерного статусу і ядерної зброї. Але при цьому ми несемо величезні економічні та екологічні втрати.

Я переконаний, що колабораційним поштовхом для приєднання процесу ядерного роззброєння стало встановлення особливого статусу з міжнародними гарантіями безпеки, консолідованою фінансовою і технічною допомогою, моральними стимулами для країн, що відмовляються від ядерної зброї.

Зовнішня політика держави є функцією її внутрішньої сили. Ні на якому відтинку внутрішній стан держави, її стабільність, внутрішній спокій, динаміка не відбиваються так виразно як, власне, на зовнішній політиці держави. Бо ніхто так швидко і так виразно не бачить її стану, як її контрагенти, близькі і далекі сусіди, з якими вона має до діла.

Внутрішній стан Росії ілюструють останні події на світовому форумі. Два гарячі пункти сучасної її великодержави — це „спалювач” бій у коліній Югославії, хто перебере той дивовижний на Балканах „спадок” після розпаду Югославії. Другий бій, а точніше його перша фаза, що покладає свою руку на величезні надворні ресурси в ісламському світі Середньої Азії — Азербайджан, Казахстан, та природного газу в Туркменістані. А тому що ті багатства треба бути кинути на світовий ринок, то котра держава чи комплекс держав матимуть надтоповноди на той ринок. В обох випадках Росія глибоко зацікавлена, бо вона хотіла б бути в центрі розв'язки тих проблем. На терені колишньої Югославії події дійшли до останньої фази розвитку. В Середній Азії і на Кавказі проходить лише перша фаза. На терені Балкан Росія завжди мала чимале опертя, що його головними елементами були традиційні зв'язки з Болгарією та Сербією. На Кавказі і в Середній Азії йдеться про терени, які ще чотири роки тому були повністю під російським впливом, навіть більше, під її владою, непотоплюваною.

Післяюгославських конфліктів почалися 1991 року. Берлінська стіна вже не існувала, тільки берлінські надворні кузенки з неї турнули і, як завжди було в тих випадках, ті кузенки (а був на них величезний вплив) дуже часто не мали нічого спільного з берлінським муром, а були відламками з першої-ліпшої бетонової будівлі, але якісь там американці чи англичани не розбиралися в тому. Росія поновила збирала свої легіони з сателітних держав. Слідом за СРСР розпадалися Югославія, наспамперд Словенія, а відтак Хорватія проголосили свої самостійні держави. Світова опінія, а з нею і політичні інтернаціональні коалиції, не зовсім знали, що робити. Вашингтон відстоював думку, що треба зберегти югославську цілість, і та

Він міг би бути реалізований через нову програму ООН „Світ XXI сторіччя — без ядерної зброї”.

Постійного висловлення і підписання ефективних потреб міротворчої діяльності. І наспамперд, у напрямку персоніфікації на превентивну дипломатію для попередження конфліктів. Цьому б сприяло і встановлення опінії ООН над процесами утворення нових держав з метою недопущення використання сили, додержання усталених норм міжнародного права.

Одночасно світове співтовариство має адаптувати до сучасних реалій своє ставлення до сепаратизму, який нерідко є першопричиною локальних конфліктів і який може стати найжорсткішим викликом миру у XXI столітті.

Зникнення розділеного на антагоністичні системи світу пов'язано з глибинними внутрішніми трансформаціями в післясоціалістичних країнах. Переконаний у необхідності встановлення максимально сприятливого режиму інтеграції цих країн

під оручку дістав американський посол в Београді Шіммерман, який чесько виконував отримані з Вашингтону доручення. Союзники ЗСА мали б піти за ними. Але першою вийшла Німеччина, яка вже була

почали займати хорватські території. Ісламські боснійці, частина сілків напевне на магоматство християн, а частина такі оригінальні турки, що залишилися після білльї як 400-річної османської окупації, також проголосили свою державу. І почалася взаємна боротьба, в якій, що є найгірше, кожна сторона мала якусь свою рацію. Вашингтон спочатку наголошував, що це проблема європейська, хай європейці самі розв'язують. А росіяни, традиційні союзники балканських слов'ян, підтримали Сербію. Отже сербів воювали і, як звичайно було в таких війнах, не дуже перебаривали в засобах. ООН взылася лагодити ту непереривну війну, на Сербію наклали санкції, а Боснію заборонили ввозити зброю з іноземних країн. Це знову прості причини: ісламські держави Іран і Лівія вже почали доставляти Боснію зброю різними дорогами. ООН мусіла вислати туди військові частини, які складалися з різноманітних контингентів (були між ними і два українські курені), але ті аж ніяк не могли навести ладу. В бою вистративні були заборонені, та вони до того й не спішилися. Американці наполягали, що треба вжити сили, але своїх відділів категорично вислати відмовилися. Постала безвідна ситуація.

(Продолження буде)

Ярослав Гайвас

РОСІЯ ВІДСТУПАЄ, АЛЕ...

фліктів почалися 1991 року. Берлінська стіна вже не існувала, тільки берлінські надворні кузенки з неї турнули і, як завжди було в тих випадках, ті кузенки (а був на них величезний вплив) дуже часто не мали нічого спільного з берлінським муром, а були відламками з першої-ліпшої бетонової будівлі, але якісь там американці чи англичани не розбиралися в тому. Росія поновила збирала свої легіони з сателітних держав. Слідом за СРСР розпадалися Югославія, наспамперд Словенія, а відтак Хорватія проголосили свої самостійні держави. Світова опінія, а з нею і політичні інтернаціональні коалиції, не зовсім знали, що робити. Вашингтон відстоював думку, що треба зберегти югославську цілість, і та

з'єднаючи, советські дивізії відходили і мали строги накази з Москви (а керував тоді у Кремлі Михайло Горбачов) ні в якому разі не вистратити в місцеві справи. В Боснію вже бачили, куди вони йде і ділячи на свій розум та визнаючи хорватську самостійну державу, а відтак словенську. Сербам на їхніх осях розпадалися, хоч мала, але все таки імперія. За Німеччиною пішла Італія, а потім інші європейські держави. У Вашингтоні хвилювалися, що їх не слухають, а сербів, думаючи, що, може не в нас пропало, політично на „збунтованих”. Спочатку на Словенію, бо там фактично армії не було, а тільки невеликі військові одиниці, які, однак, витримали сербський наступ. Тоді сербів вдарили по Хорватії і

З ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Не минаймо ані титли, ніже тії коми...

У вересні ц.р. на шпальтах „Свободи” мала місце мовознавча дискусія. Висловлювалося два погляди: Погляд А (д-ра Ореста Поповича): Українській мові властиві такі лексичні форми (надалі лексика А): *оцижати, засліпачити, пакт, нарушення, невмісний, негодування, типографія, ушерб*.

Погляд Б (Олени Бартошук): Замість цих форм наша мова вживає такі (надалі лексика Б): *виклипати, укладати пакт, порушення, недоречний, обурення, друкарня, шкода*.

Свій погляд О. Попович мотивує наявністю лексика А в „Українсько-німецькому словнику” З. Кузель та Я. Рудницького (1943 р.). Розглядаючи мовні проблеми, ніколи не злепословлювати, як кажуть лікарі, другого опінію. А її можна знайти в інших словниках, і то виданих не в УССР.

У словнику О. Панелька, виданому в Галичині у 30-их роках, лексика А не зафіксована, зате присутня лексика Б. Те саме у „Правословному словнику” за редакцією тої ж таки Я. Рудницького (Нью-Йорк — Монреаль, 1979). Про що це говорить?

Це говорить про те, що лексика А належала до української лексики в процесі вироблення галицького варіанту нашої мови у другій половині XIX ст. Характерний для цього періоду бачок вживання старослов'янських (запозичених, *жертвенний*), а також запозичених з російської мови. Лексика цього періоду відбіла у „Малорусько-німецькому словнику” Я. Железничного (Львів, 1884-86). Для успішного спілкування українським мовцям потрібна була лексика, і вони брали її, де тільки могли. Проте з далішим розвитком наша мова очислялася від невірних запозичень. Розгляньмо лише один приклад: слово *неудача* — це п'ять колет до воно у даному *ланцюжку*.

Возно не має жодних коренів в українській мові, бо коли його пов'язати із словом *гомо* не до *речі*. Отже, шлком логічно по-нашому сказати *недоречний*. Слово *недоречний* — це копія російського *неудачливий*, похідного від російського слова *неудача*, що значить *обурювання*. Тому вважати слово *неудача* відповідником до англійського слова *disapproval* ніяк не можна. Декретним же порядком: „Даймо цьому слову два значення” жодна мова досі не розвивалася.

Беручись до розв'язання мовних проблем, завжди корисно підкашувати „другою”, а то й „третьою” або й „четвертою” опініями.

Святослав Караванський

Роман Савицький, мол.

ВАСИЛЕВІ ВИТВИЦЬКОМУ — В ЙОГО 90-ЛІТТЯ

II

Як довголітній діяч української культури, В. Витвицький інколи порушував більш загальні соціо-політичні теми. Від довшого часу він є „чемпіоном” українсько-польської згадки, помімо давніх кривд, які завдав він та його родина. В часах гострої опозиції до „наздо ліберальних” поглядів (як культовий), виступи Витвицького мусіли бути відважними і, знову ж, були піонерськими.

В цілому, крім 40-літньої співпраці із щоденником „Свобода” (Джерзі Сіті, ЗСА), він Ювілей співробітничав м. і з такими періодиками як „Діло”, „Новий Час”, „Наші Дні” (всі у Львові), „Українська Музика” (Стрий — Львів), „Новий Шлях”, „Нові Дні” (оба в Торонто), „Вісті” (Міннеаполіс), „Сучасність” (Мюнхен — Нью-Йорк), „The Ukrainian Quarterly” (Нью-Йорк), „The Slavonic and East European Review” (Лондон) та „Kultura” (Париж).

Про науково-музичну творчість В. Витвицького писали чи доповідали такі його прихильники як Гали Лагодницька-Залеська, Роман Придтвичек, Антін Рудницький, Дарія Гордишанка-Карнович, Роман Савицький, мол., Вадим Сварог (всі із ЗСА), Ярослав Михальчинський (Варшава), як і теж Юрій Ясновоєвський та Мирослав Скорик (Львів — Коломия).

В. Витвицький проявлявся „нерідко як диригент та композитор. На протязі 1941-1972 років він плетав твори вокальні та інструментальні, звертався до форм камерних, оркестрових, балетних, писав музику до казок, творив для фортепіано на чотири руки, врешті опрацював українські народні пісні для хорів або для фортепіано.

Його музичні твори виходили друком у таких містах як Львів, Агсбург, Регенсбург, Торонто. Виконувались вони в

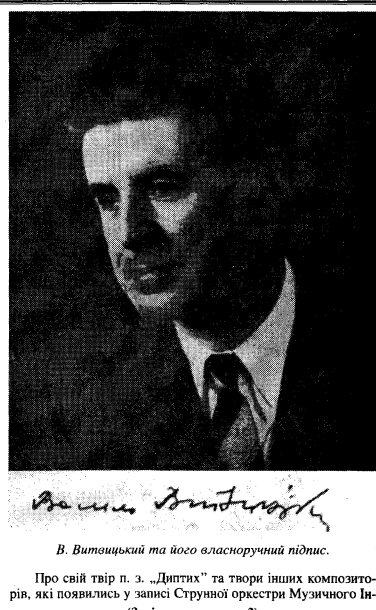
Німеччині, в Дітроїті, у Торонто, а останнім часом у місті народження композитора, у рідній Коломій.

Із численних відгуків на музичну творчість Ювілята наведемо два:

1) „Стиль творів В. Витвицького сучасний, модерний. Слухаючи його Струнний квартет, твір, як під оглядом формальним, так і гармонічним, — здекларовано модерний, відчувається все ж таки український характер композиції, і то в меншій мірі зовнішньо-звуково, а більше внутрішньо-духово. Найбільше українського характеру в 1-й частині (Прелюдія) та в 3-й (Ноктюрн), де знаменито використано забарвлення голосів окремих інструментів для кольоритного зображення вечірнього настрою і то саме українського вчора.”

„Те саме можна сказати про „Диптих” („Пісня і танець”), в якому композитор не використовує безпосередньо українських народних мелодій, а однак характер твору — український, завдяки його духовному підложжю, „Пісня” має форму теми з варіаціями, а тричастинний танець у середній частині стилізований в дусі гуртської музики. Хорові пісні, як теж рідні твори для фортепіано на чотири руки, все це характерні незвичайно оригінальною гармонією, що надає творам звучання нового, сучасного” (Гали Лагодницька-Залеська, 1959).

2) „Як композитор, д-р В. Витвицький зумів з великим хистом і справжнім талантом виділяти елементи народної пісенності з сучасним музичним стилем. Його обробки народних пісень для фортепіано в чотирьох руках є єдиним твором в сучасній українській музичній літературі і зрештою, як під оглядом фортепіанової фактури, так і гармонічної різноманітності її оригінальності” (Антін Рудницький, 1962).

В. Витвицький та його власноручний підпис.

Про свій твір п. з. „Диптих” та твори інших композиторів, які появились у записі Струнної оркестри Музичного Інституту (Закінчення на стор. 3)

Нові фундатори УВУ

До ряду помітних благодійних жертводавців Фундації Українського Вільного Університету ввійшли нові фундатори в особах подружжя проф. д-ра Петра Гоя та його дружини Олени-Лесі, які створили постійний штифендний фонд їхнього ім'я, пожертвувавши десять тисяч дол. Впродовж двох років вони були головними будівничими фондів УВУ, невідомими трудівцями, палкими носіями ідеї допомоги Українському Вільному Університетові — багаторівневій українській науці у вільному світі, що обходить цього року сімдесятилітній ювілей свого існування.

Проф. Петро Гой народився 1925 року в селі Михайлівці Підгаєцького повіту, західна Україна, в родині Антона й Олени з Балдівців. Закінчив народну школу у рідному селі та вчительський семінар у Рогатині й Буначі, гімназію освіту здобув у Мюнхен-Карсфельді, а університетські студії в Мюнхені на філософському факультеті Українського Вільного Університету, завершивши їх докторською дисципліною працею «Дипломатична зв'язка України з Московією в пер. 1648–1651». В переселенні таборів у Німеччині брав активну участь у студентських організаціях, Пласті і Спілці Української Молоді. До сьогодні проф. П. Гой є членом пластового куреня «Лісові чорти».

З ініціативи проф. Гоя та студійної групи вистарою дозвол на встановлення проам'ятної плити в концертній залі табору Діаспори (Німеччина) з написом про те, що в цьому колишньому млині серія, поруч інших національних історій, записали сотні українців. Студійна група відвідувала цвинтарі Фельдха, Монте Касіно (в Італії), а також мюнхенський цвинтар, відшукуючи гроби української воїни Другої світової війни, вшановуючи їх релігійними відправами та молитвами. У пошуках слідів української предків широму патріотичній та винахідливій людині проф. Гові вдалося відкрити в селі Пух біля Мюнхена гроб доньки Анни Ярославни, королеви Франції, вчучи князя Ярослав Мурого, Блаженної Єгипті, та з нагоди 1000-річчя Хрищення України в 988 році Студійна група «Потісники батьків по Європі» поставила пам'ятку образу у церкві, в якій похована бл. Єдіт.

Із 1975 року проф. Петро Гой очолює Фундацію УВУ в Нью-Йорку, яка під його активним керівництвом стала важливою фінансовою базою для наукової праці УВУ, виключно вчителів української науки. Сьогодні в зв'язку з більшою участю студентів-науковців у українській фінансової допомоги Фундації УВУ посилюється завдяки патріотичній жертовності української діаспори. З ініціативи проф. П. Гоя створено «Бібліотеку української діаспори» у Львові при Університеті ім. Івана Франка, в лютому 1992 року. Будучи від 1992 року ректором УВУ, він здійснив низку корисних проєктів для своєї наукової інституції, зокрема прийняв понад десяток професорів до викладацького складу УВУ, нав'язав контакти з Міністерством Освіти України, за словами учасників літніх семестрів, проф. П. Гой перший відкрив українським студентам вікно у західний світ.

Серед творчих заступів проф. Гоя — видання документальних матеріалів про московсько-комуністичні злочини у Вінічці та польські злочини в рамках т. зв. «Аktion Висла», а також публікація творів колишнього ректора УВУ о. Августина Волошина, на що фундатори виділили 3,000 дол.

Дружина Олена-Леся Станчак-Гой народилася в селі Бонарічів на Лемківщині 1926 року в родині Константина й Катерини з Голів. Народну освіту здобула в рідному селі, учительський семінар закінчила вже на чужині, у переселенному таборі в Мюнхен-Фрайман. З перших днів після приїзду до Америки включилася в громадську працю українського Нью-Йорку. Стає активною в Союзі Українок Америки, входить до його окружної управи, співпрацює з Організацією Оборони Лемківщини, працює в Комітеті Об'єднаних Організацій міста Нью-Йорку, вчителює у Школі Українознавства. Подібно як її муж, відігравала роль у УВУ, завідує канцелярією Фундації УВУ та її промотором.

Достойні фундатори з батьками двох дітей, Юрія й Марусі, який дали високу освіту, виховали їх в українському дусі. Управу Фундації УВУ бажав достойним фундаторам проф. д-рові Петрові й Лесі творчих, злорових багатьох літ.

Оксана Лущка

„А смерть їх безсмертям зустріла...“
О. Олесь

Минає піввіку від часу, коли син і дочка нашого народу згорили у страшний борець за своє визволення. До боротьби стали найкращі, найчесніші, найвідданіші. Йшли, щоб загинути, докати в сьому світі, що є така нашія і народ, який воліє смерть, ніж скоритися ворогові, конати у кайданках.

У перших рядах борців були не тільки мужичи, не тільки вояки, але й основа роду людського — дітвара, жінки, матері.

Можна назвати багато жіночих імен нашого народу, починаючи від княгині Ольги, як впродовж нашої історії відкрили себе немирничою славою.

Зупинимось на шаленому ХХ столітті. Ольга Басараб — одна з організаторів українських військових з'єднань у 1918 році, член Української Військової організації. В лютому 1924 року закатована, замучена польською поліцією. В 1942 році в Бабьому Ярі в Києві гестапо розстріляло поетесу й національну Олену Теліську.

На їх місце стала молодість, вихована на тих же святих ідеях служіння народній, нації, Україні. Золочівщина, як і вся Україна, горіла у кривавих загравах. Сили були нерівні. Ті, які стали до боротьби, знали, що загинуть, але їх це не спинило.

Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Два нові витуски журналу „Українська Діаспора“

Появився в половині цього року два нові члени підрозділу „Українська Діаспора“, що виходить у Києві від 1993 року видавництва якого є Інститут соціології Національної Академії Наук України та редакція Вишкелівської Української Діаспори при НТШ. Шосте число вийшло ще за 1994 рік, а сьоме як перше за 1995 рік. До кінця 1995 р. повинні ще видатися (восьме) число цього нового журналу, що є спільним виданням установ західної української діаспори та матері.

У шостому числі головною статтею є продовження монографічної праці В. Трошинського (Київ), „Витюки та історична доля міжвоєнної української політичної еміграції в Європі“. Це праця (понад 60 стор., вразовуючи її першу частину в 5-му числі) є першою серйозною спробою систематично визначити й проаналізувати явище масової політичної еміграції після визвольних змагань з України 1920-их років.

У постійній рубриці „Росіяни по світах“ в 6-му числі журналу О. Север'янова (Волгоград, Росія) доповнює нові скіпи відомості про українців Надвожжя (їх розміщення, історичні дані про поселення та нинішні спроби відродження їх етнічного життя). В тому ж числі Н. Асесова (Київ) дає цікаву довідку про українських мистців в Західній Європі кінця минулого та початку нашого століття. Мова про Париж, Рим, Мюнхен, Берлін та інші центри мистецької творчості, де вивчили й працювали десятки українських мистців. Той же відділ у 7-му числі журналу містить статтю Т. Клиниченко (Київ) на тему „Українські поселення в Алтайському краї“. Це частина т. зв. Сірого Клину, у якому колишня Славгородська округа займала основну частину, а в її околиці

Розстріляна юність

Наступна Плотина — „Берізка“, відважна підпільниця з Скарваря. Будучи оточена в 1948 році об'єднаннями в рідному селі, з словами „Слава Україні!“ вистрелила собі в серце.

Ірина Захарчук з Бонішани, Ірина Кілярська з Почаю — поєднані підпільницькою героїською смертю загинули в сутичці з об'єднаннями біля Бонішани. Воліли смерть прийняти з власних рук, аніж віддати катам в руки.

Ярослава Медницька з Вороняків, відважна підпільниця, вірна кліявці до останнього подиху. Щоб не згадати живого катом — застрілює. Іванна Ратушня — з Вороняків — пройшла вишкелівський медсестер. 1947 року загинула в кривавій білі Дерев'яни.

Німеччині. В тому ж відділі є довша стаття-рецензія К. Кейдальського (Київ) на збірник „Досвід вітківців: українські переміщені особи після Другої світової війни“. Цей відділ у сьомому числі містить огляд українського життя у Франції (авторка Ж. Б. Дюпон-Мельніченко, Париж) та „З історії української преси в США та Канаді“ (О. Грищенко, Київ).

Відділ рецензій у сьомому числі вивчений працями: Ю. Шаповала (Київ) про працю І. Винниченка „Україна 1920–1980-их років: депортації, заслання, виселення“ (Київ, 1994), В. Трошинського (Київ) — рецензія на працю С. Вільницького у „Культурно-освітній і науковий діяльність української еміграції в Чехо-Словаччині“ (Український Вільний Університет (1921–45) (Київ, 1994) та М. Кукурупанька (Кам'янець-Подільський) на третій випуск збірника Тернівського Університету „Питання історії нового і новітнього часу“ (1994).

Журнал має мас відділ „Профіль“, де подано біографічні дані про мемуаристи, матеріали про видатних українських діячів. В 6-му числі поміщена ґрунтовна стаття О. Юренка (Київ) про наукову діяльність Дмитра Солов'я у О. Кравченка (Вилко-Бері, ЗСА) про першого українського греко-католицького священика та суспільного організатора в Америці І. Волянського. В сьомому числі поміщений „профіль“ мистця П. Мегіка, перелетівший його особистими спогадами пера М. Мушинки (Північ, Словаччина).

В обидвох числах є ще відділ „Діаспори в Україні“, у яких поміщено гарні інформаційні розвідки — в 6-му Т. Комаренко (Київ) про вірменів в Україні та в 7-му Б. Чирка (Київ), Німці в Україні (20–30-ті роки 20 стол.).

Обидва останні випуски журналу забігають на мене знання про діаспору, зокрема про скіпну, що про неї до останнього часу дуже мало публікувалося. Її замовляли можна в редакції ЕДУ в Чикаго в ціні 5 дол. за одне число. При надісланні чеку у висоті 15 дол. замовці отримають і восьме число, котре з'явиться до кінця 1995 р. Завершення цієї вислати на адресу: Encyclopedia of Ukrainian Diaspora, 2247 West Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622.

Розстріляна юність

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Між ними, але їх це не спинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері. Кого-то вбивали, кого-то вивозили в концлагері, але їх не зупинило. Вони вили, боролися до кінця, до загибелі. Серед них — дітвара, жінки, матері.

Вароніка Вібла з Крижів. Вдмухався у трагедію дітвину. Під час вивезення батьків Вароніка втекла в інших селах. У 1949 році пішла жалі прося на свою нину. Тут її застали звірі. Один „чужий“ визволитель і дав гаїдуку. Вароніку застрілили із серпом в руці.

Ірина Строчан із Золочева, вихованка Золочівської гімназії. Заарештована і замордована в 1941 році.

Ліда Йойко з Золочева, загинула в 1941 році в Золочівській тюрмі. Енкаведисти прийшли арештувати її брата, його вдома не застали, взяли невинну дітвину і замордували.

Таким неповним переліком страшенного наслідства на націй золочівській землі. Вони не стріляли, ні, вони були зв'язковими, носили їжі повстанцям, подавали першу медичну допомогу. Але вони — нескоропі, патріотичні, члени ОУН. Вірність присязі бої на їх понад усе. Остання куля була для себе.

Вони спочили без труни, без хреста і шансу — в холодних обіймах безсмертних моги. Моги, пролітні, розумні. Моги вартувати своє життя, але добровільно обрали шлях на Голготу.

Тисячі і тисячі їх матерів і батьків, сестер і братів вбитих за ними в тюрми, табори, сибіри. Ім теж поновлено молодість, материнство, життя.

Біль від пережитого, трагізму їх смерті не заглухне в серцях усіх тих, хто знав їх живих, і не значачи їх особистості, був і є сьогоднішнім, духовно належачи і належить до одного з наших поколінь.

Мало народів світу мають таких диких. Ми можемо гордитися ними. І нині, у незалежній соборній Україні, нехай їх спомині ляже світло квіткою на їх знані і незнані могили.

„Галицька Хроніка“, Золочівщина

3 жовтнем повідомляємо родині, приятелів і знайомих, що 21-го жовтня 1995 р. по довіри терпіння померла наша дорога МАМА, БАБЦЯ, ПРАБЦЯ, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п. МАГДАЛИНА ПОПЕЛЬ з ТУРОВИХ

ПОКОРОН відбувається 25-го жовтня 1995 р. в Собору св. Володимира і Ольги на цвинтар св. Миколая в Чикаго, Іл.

син — ОРЕСТ ПОПЕЛЬ з дружиною ОГОДІННОЮ
внуки — ЛІДА КОЗУР з мужем АСКОЛЬДОМ
правнуки — ОЛІА СПЕРКАЧ з мужем ЗОРЯНОМ
— ДАМ'ЯН, ТАРАС і МОТРА КОЗУР
— КАТІНА і ЛІА СПЕРКАЧ
— ЛІДА МІШЕНА
сестра — БРАТІВКИ і СЕСТРИКИ в ЗСА, Канаді й Україні.

3 глибоким поштовхом повідомляємо українську академічну громаду у світі, що 18-го жовтня 1995 р. в Монтреалі (Канада) помер на 85-му році життя

бл. п. проф. д-р ЯРОСЛАВ БОГДАН РУДНИЦЬКИЙ

визначний науковець і педагог, основоположник і дійсний член УВАН, президент УВАН в Канаді (1995-71 рр.), член багатьох українських і міжнародних наукових академічних асоціацій, учасник численних міжнародних літературних конференцій, довголітній професор європейських і канадських університетів, колишній президент УВАН, автор численних праць — класик і розвідок головно в ділянках лексикографії, ономастики, етимології і діалектології.

Українська наука в особі покійного діячності особистості — борця за правдиве встановлення істини і багатства української мови в усіх її аспектах. Вічна йому пам'ять!

УПРАВА УВАН у ЗСА
Складаємо глибоко співчуття дружині покійного др Марині Антонович-Рудницькій та їхнім дітям.

ЕДУ

Василеві Витвицькому...

(Закінчення зі стор. 2)

ституту ім. М. Лисенка (Торонто, 1984) під кер. Івана Ковалевського, композитор писав.
З плитки І. Ковалевського в японії вдоволені. Пересудим добре, що платівка з того року репертуару у нас появилася. Я радий, що мій „Дітвину“ увійшов у наш громадський фонд. Мене сумніє, що професійна оркестра могла б виконати ці самі твори краще, подекуди чистіше, але як їх, її, оркестру, дістати?

У Ковалевського мені подобається старання за якнайбільше логічну інтерпретацію, велика уважність до деталей і проведення з повним смаком чергування музичних думок та віддихів між ними“ (із листа В. Витвицького до Романа Савицького, мол., написаного в Глен Спей, 26-го березня 1985 р.)

Батуту чи перо блискуче в руці Василя Витвицького — мов ратиче. Всесторонність й міцність ума він закінчує отерати своїх поштовхів актуальних мислей у далечні майбутні... вже ХХІ століття.

ОБ'ЄДНАННЯ ВОЯКІВ І ПРИЯТЕЛІВ 2-ОЇ ДІВІЗІЇ УНА

подекаліте
що 8-ий Діагностичний З'їзд
відбудеться
в неділю 12-го листопада 1995 р.
в приміщенні
Українського Народного Дому (третій поверх)
140 Prospect Ave., Irvington, N.J. 07039.
Початок о год. 11-й веч.
Гостей щиро вітаємо КРАЙОВА УПРАВА

71-й ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК

в Джерзі Сіті, Н. Дж.
запрошує громаду на
ТРАДИЦІЙНУ ОСІННЮ ЗАБАВУ
що відбудеться
4-го листопада 1995 р. в
Українському Народному Домі при
90-96 Фліт вул. в Джерзі Сіті, Н. Дж.
Початок о год. 9-й веч.
Оркестра: „ТЕМПО“ — І. Ковалевський.
Вступ: 10 дол.

83-й ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

в Нью-Йорку
ласкаво запрошує громадянство
на виступ
драматичної актриси
Кіайської „Молодого театру“
СВІТЛАНИ БАТАМАНЮК
„СПОВІДЬ ЖІНКИ“ —
інтимна лірика Лесі Українки
в неділю 5-го листопада 1995 року
1:30 — кава і солодке
2:00 — програма.
Вступ — 6,00 дол. від особи
в домі НТШ при
63 Четверта авеню в Нью-Йорку
між 9 і 10 вулицями.
Прийхід з імпрез призначений для допомоги
Музею ім. Лесі Українки в Ялті.
УПРАВА 83-ГО ВІДДІЛУ СУА

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

ВІД КНЯЖИХ ЧАСІВ ДО 20-х РОКІВ ХХ СТ.
Видання 4-те, змінене і доповнене
Львів, видавництво „Світ“, 1992, стор. 712. Тверда обправа, багато ілюстрацій, ціна 35,00 дол.
Редактор М.П. Парей
Автор: І. Крип'якевич, Б. Гнатюк, З. Стефанів, О. Думак, С. Шрамченко.
Надруковано за виданням Івана Тихтича, Львів, 1936; Віннігер, 1983.
Можна набувати у київській СВОБОДІ
Мешканці зброї НДЖ зобов'язані доплатити до ціни 6% продажного податку.

